

Qui oblidarà els Simple Minds?

Simple Minds, divendres a Pedralbes SERGI BRIET.

Bona entrada, per no dir plena, la que es va reunir per sentir els Simple Minds als jardins de Pedralbes. Dos anys després de la seva convincent actuació a la Porta Ferrada, el grup de Glasgow assumia de nou els seus galons en una gira que majoritàriament reuneix els coetanis que els van aclamar als vuitanta, la seva època més fèrtil, quan van vendre prop de seixanta milions de vinils i cassets, per continuar la festa al cotxe.

Per demostrar que el concert anava d'èxits van començar amb l'explosiva Waterfront, un prodigi de força i talent: "Surt de la pluja,

me'n vaig cap a la costa..." En plena forma, més prim que fa dos anys o de sis quan ja van actuar a Pedralbe, Jim Kerr és capaç d'ajupir-se i obrir-se de cames gairebé com Prince. Pel supervivent fundador Kerr no passen els anys malgrat sumar-ne ja seixanta cinc. Àgil i amb bona veu, també amb la magnífica corista negra de suport, Sarah Brown o la volcànica bateria Cherisse Osei, el grup es va moure per hits –singularment New Gold Dream (81/82/83/84), datada l'any 1982, Once Upon A Time, del 1985, o Mandela Day, del 1989. També temes menys coneguts però amb força. Qui havia de dir a Kerr quan va fundar el grup el 1977, tenia 18 anys, que podrien plantejar un revival amb tanta castanya com el que van oferir a Pedralbes. De grup de nens bonics, que podien rivalitzar amb Spandau Ballet, Duran Duran o l'inclassificable Adam Ant, els nois de Kerr van superar el punk contaminat per petonejar la glòria sense despenjar-se gaire. El públic del concert es movia entre els 50 i els 65 anys i encara no semblaven gaire preocupats per la dieta. La cervesa. anava amunt i avall en una apoteòsica nit vuitantera amb uns dels seus protagonistes principals, unes ments simples de llarg recorregut, que van escampar la llavor de la bellesa amb ritme i poques balades, com la la intimista Belfast Child i els dos èxits finals abans de coronar els bisos, Someone Somewhere (In Summertime) i la seva cançó fetitxe, Don't You (Forget About Me), que em repicava al cap en la tornada de metro cap a casa, des del "hey hey hey" inicial al reiteratiu "no t'oblidis de mi". Com oblidar-se dels Simple Minds després d'un concert com el de divendres?

Publicat a:

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2441112-qui-oblidara-els-simple-minds.html>